

Коледният замък в
Шотландия

Джули Каплин

Първа глава

Докато вадеше куфара си от багажника на колата, Изи долови неравномерното пърхане на знаме – пиратско, незнайно защо, – придружено от хора на подрънкващите метални халки на флагшока и мяукация писък на мишелова, носещ се по въздушните течения високо над нея.

Тя се загледа в знамето, свалено наполовина, и поклати глава. Защото на замъка му трябваше пиратско знаме. Ама разбира се. Майка ѝ обичаше да действа на своя глава.

Повлече куфара си нагоре по каменните стъпала, изтъркани в средата от десетилетната употреба, бутна тежката, украсена с декоративни гвоздеи и железен обков дървена врата и пристъпи върху неравните плочки на пода, който беше сигурна, че вибрира от ехото на стотици древни истории. Лицето ѝ се озари от широка усмивка. Тя, Изи Макбрайд, официално бе собственик на замъка Кинлохлен. Тя! Какво, за бога, бе прихванало чичо ѝ Бил? Определено беше голяма изненада. Бяха предполагали, че замъка ще наследи неговият братовчед от източното крайбрежие, въпреки че той не се беше държал враждебно с нея, когато се бяха видели на погребението на Бил.

Сега обаче имаше нужда от чай. Последните двайсет и четири часа бе пътувала от Ирландия, където бе прекарала шест седмици в известното кулинарно училище „Килоргали“. Нуждаеше се от голяма чаша чай и една от онези маслени бисквити с абсурдно завишена цена, които бе купила на летището в Единбург. Като знаеше каква е Занти,

шкафовете сигурно щяха да са празни. Майка ѝ не обичаше да готви и не проявяваше интерес към храната. Живееше на цигари, джин и маруля.

За изненада на Изи, откъм голямата кухня, разположена в дъното на дълъг коридор, облицован с ламперия, се носеше аромат на храна. Може би все пак бе подценила майка си.

– Здравсти, Зан... – Думите замряха на устните ѝ при вида на нечий широк гръб, надвесен над голямата черна печка „Рейбърн“. Човекът се обърна и Изи се озова срещу висок над метър и осемдесет рошав мъж, облечен в избелели джинси и дебел плетен пуловер, а около врата му бе омотан вълнен шал. Еха! Имаше най-сините очи, които бе виждала някога извън телевизионния екран.

– Здравейте – каза той, като отметна назад непокорните кичури на бретона си с едната ръка, а в другата държеше дървена лъжица и разбъркваше нещо в тенджерата.

– Накарали сте я да заработи – отвърна тя и кимна към печката звяр, която тя самата така и не бе съумяла да запали.

– Да – усмихна се той. – Въпреки че трябваше да прибягна до ютуб, а и закупуването на подпалки определено помогна.

Изи кимна, като ѝ се прииска самата тя да бе постъпила по същия начин преди време, но някак си ѝ се беше струвало като измама. Все пак от собственичката на шотландски замък се очакваше да може сама да запали печката си на дърва, нали?

– Извинете, но кой сте вие? – попита тя, вероятно твърде директно, но не се случваше всеки ден да се прибереш у дома и да завариш – откровено казано, въпреки наболата брада – красив като филмова звезда непознат в кухнята. Бяха виновни хипнотичните му сини очи, те я караха да бъде толкова пряма.

Той повдигна една вежда. Разбира се, че можеше да го прави. Само като го погледнеш, ти ставаше ясно, че е от онези мъже, които го могат.

Коледният замък В Шотландия

– Аз съм Рос Страталан, а вие?

Леко подразнена, тя го гледа известно време, опитвайки се да прецени как да си възвърне контрола над ситуацията, докато мозъкът ѝ, все още размътен от умората след пътуването и тези сини очи, напълно се размекна.

– Аз съм Макбрайд... Имам предвид Макбрайд Изи.

Той се втренчи в нея, а веждите му помръднаха, като че казваше: „Не съм сигурен какво става тук, но ще се включа в играта“.

– Приятно ми е да се запознаем, Макбрайд. – Той се обърна отново към тенджерата на печката.

– Хм, извинете – заекна Изи, смутена от пълната му незаинтересованост коя е тя. Беше отсъствала известно време, но все пак това беше *нейният* дом и тя все още нямаше представа какво Рос Страталан, който и да беше той, правеше в *нейната* кухня.

– Да? – отвърна той, все едно ѝ предлагаше да ѝ помогне. Беше напълно спокоен, както в дадената ситуация, така относно себе си. Един от онези свръх самоуверени, уравновесени, самодоволни мъже, които се чувстват добре в собствената си кожа. В същото време в него се долавяше сдържаност, сякаш спазваше известна дистанция от света.

Тя не искаше да прозвучи грубо, но какво правеше той тук? В *нейната* кухня. Беше планирала толкова много неща, които се въртяха около тази стая – сърцето на замъка. Не искаше в кухнята да има други хора. Това беше нейното пространство. През цялото време, което бе прекарала в курса по готварство в Ирландия, беше чакала с нетърпение да се прибере у дома, да поеме контрол над владението си и да започне да се упражнява, за да е готова, когато започнеха да приемат гости. Някакъв непознат тук, в дома ѝ... Е, не беше редно.

– Какво правиш тук? – Думите излязоха от устата ѝ предизвикателно, което не беше никак в неин стил. Обикновено бе много по-търпелива – с майка като нейната ѝ се налагаше.

Той отново повдигна онази ужасно дразнеща вежда и се взря в нея.

– Каня се да вечерям – отвърна и ѝ показа лъжицата с печен боб.

Тя се съдържа да не изсумти. Там, където бе прекарала последните няколко седмици, печеният боб не би се квалифицирал като вечеря. Менторката ѝ в Ирландия, Ейдриан Бърн, би била ужасена.

– Защо? – попита тя.

– Защото съм гладен – изрече той бавно, все едно говореше с пълен идиот.

Тя го изглежда ядосано. Шегуваше ли се с нея? Изпусна една преднамерено сърдита въздишка и му се усмихна пресилено мило.

– Да, но защо готвиш в тази кухня? В тази къща? Какво правиш тук?

– Живея тук – отвърна той, сякаш беше напълно очевидно.

– Не, не живееш тук – отсече тя.

– Напротив.

– Не можеш.

– Мога.

– Откога? Не – вдигна ръка тя. – Не ми отговаряй. Не може да останеш тук.

Въпреки че ако обстоятелствата бяха други, определено нямаше да го изрита. В него имаше нещо стабилно и надеждно, и невъзмутимо, да не говорим за външния му вид и телосложението на ръгби играч – не че обикновено си падаше по такива мъже. Е, поне не и в реалния живот. Тайничко бе имала предостатъчно горещи фантазии с Джейми Фрейзър от „Друговремец“.

– Позволявам си да възразя. Защо не говориш със съдържателката Занти? Собственичката на сградата.

– Съдържателка? – гласът на Изи прозвуча пискливо. – Нанесъл си се? Кога? Как?

Коледният замък в Шотландия

– По същия начин, по който го правят повечето хора. Донесох няколко кашона и два куфара. А, и едно растение в саксия, ако си спомням правилно. – Устните му помръднаха неуместно развеселено и от това ѝ се прииска да го удари, макар да подозираше, че ръката ѝ ще отскочи от твърдите му като гранит гърди, все едно го е фраснал някой немощен анимационен герой. Не че някога през живота си бе удряла някого, или пък бе изпитвала желание да го направи, с изключение на онзи път, когато Филип бе обявил, че е сгоден. Но точно в момента нямаше да мисли за това.

– Трябваше да предположа – промърмори тя. – Колко време точно планираш да останеш?

– Три месеца, може и повече. Въпреки условието, че плащам за тишина и спокойствие. – Очите му се присвиха при този остър отговор и той се обърна отново към касеролата, взе една от двете филии, които се препичаха върху котлона, сложи ги в чиния и изсипа върху тях почти цяла консерва боб. Взе вечерята си, издърпа един стол, настани се и започна да се храни, като подпря киндъл на чашата за чай.

Тя се втренчи в него.

– Три месеца? Не може. Не искам да бъда груба, но наистина не може да останеш тук. Изобщо не сме готови за гости. Ще трябва да напуснеш.

– Отново ти предлагам да се обърнеш към Занти – отвърна той с най-влудяващото спокойствие. Пресегна се и включи четеца си, след което започна да чете, като напълно я игнорира.

– Така и ще направя – заяви тя като твърдоглаво дете.

Щеше да убие майка си. Какво си мислеше тя? Не бяха готови да посрещат гости, и особено такива, които сами си готвят. Това не беше никакъв си скапан младежки хостел или приют. Имаше ужасно много работа, която да се свърши преди това, но Изи бе решила за себе си, че кухнята – щом като беше разбрала как да накара печката да работи – щеше да бъде нейното уютно кътче, отделено от

останалата част от къщата. Място за отдых, особено от майка ѝ. А сега този мъж се беше разположил удобно тук и тя не беше никак доволна.

Но пък беше гладна и въпреки всичко бобът ухаеше вкусно. Тя подуши въздуха и мина покрай мъжа, взе си чиния и сложи в нея другата филия, след което си сипа останалия в тенджерата боб. Пренебрегвайки втрещения поглед на госта, тя се настани срещу него и започна да се храни. Това бе нейната кухня и тя нямаше да допусне да я изгонят от нея.

– Заповядай, хапни си – каза той, взрян възмутено в чинията ѝ.

– Благодаря.

– Би ли искала още една консерва? Донесох много и мога да ги приспадна от сметката, ако желаш.

Изи изпусна вилицата си и тя изтрака върху чинията. О, боже. Какъв срам. Беше предположила, че колкото и да плащаше на майка ѝ, това включваше храната. Толкова ли беше безсрамна Занти?

Макар че беше бясна, нямаше смисъл да ѝ се противопоставя, защото това наистина щеше да ѝ вдигне кръвното. Вместо това изхвърча в коридора, подмина еленските рога и въдиците, които красяха стените, и излезе на верандата, където грабна едно от непромокаемите якета, закачени там. Нуждаеше се от свеж въздух. Облече якето, избута с рамо тежката дървена врата и излезе ядосано на чакълена аляя, като спря за момент, за да вдиша и да се успокои, след което премина покрай декоративните дръвчета и храсти в градината и се отправи към близките голи хълмове.

Слънцето бе ниско в небето, оставаше може би още само час дневна светлина и облаците вече бяха обагрени в розово в готовност за залеза, но тя нехаеше, имаше нужда да е навън. По време на престоя си в Ирландия бе научила, че храната поддържа тялото ти, докато разходките навън сред природата и чувството, че си част от нея, поддържат душата. И в момента се нуждаеше точно от това. След като вървя забързано двайсет минути, тя най-сетне спря да си